

V Paříži, 14. 1. 2007

Copak se událo tento víkend? V pátek jsem poprvé navštívil České centrum v Paříži. Bylo to díky kolegovi z nemocnice Dominiquovi, který ač Francouz, tuto akci zorganizoval. Od kamaráda klavíristy se dozvěděl, že v Českém centru bude jazzový koncert, na kterém měl právě tento kamarád hudebník hrát. A tak jsme se tam vypravili ještě s polským kolegou z kanceláře. Byl to hezký koncertík, navíc všichni mohli ochutnat a ocenit český Budvar. S tím kamarádem hudebníkem jsem se taky seznámil. Je to shodou okolností radiolog z Pompidouvy nemocnice a možná ho tam půjdu navštívit, ať vidím, jaké to tam mají.

Co je na Francouzích zajímavé, že si opravdu dokáží užívat jídla a návštěv restaurací. U nás bychom byli patrně na koncertu například do jedné hodiny a pak šli rovnou domů. Tady jsme společně odešli o půl dvanácté – bylo přece třeba se také navečeřet! Nebyl žádný problém najít restauraci, kde by tou dobou vařili, neboť se vaří na mnoha místech. A tak jsme vybrali jednu indickou restauraci. Dali jsme si výborné dvouchodové jídlo (na dezert už nikdo chuť neměl) a k tomu vynikající víno. Že ti Francouzi, mají to víno tak dobré a to přesto, že ho prezentují jako vcelku obyčejné. Já v restauraci zkusil jehněčí maso se špenátem, ostatní myslím měli kuřecí na nejrůznější způsob. Tak to byl hezký večer.

V sobotu jsem vyrazil na vycházku na Montmartre. Šel jsem směrem od jihu (ze stanice metra Grands Boulevards) na sever. Prošel jsem kryté pasáže Jouffroy, Verdeau a des Panoramas. Jsou tam hezké obchůdky, ve kterých se, jak jsem se někde dočetl, zastavil čas. A skutečně. Lze nakoupit pohlednice, fotografie, knihy, nejrůznější poklady doby dávno minulé... Pak jsem se procházel po části zvané Nouvelles Athenes (nové Atény), která je sice hezká po architektonické stránce, jinak ale asi trochu nebezpečná. Přece je tam až moc barů nabízejících tanečnice na stolech a dokonalý striptýz (jak se mě snažil nějaký pán do jednoho nalákat – považte, kolem 12. hodiny odpolední!) Tady mi ale nějaké dvě babičky poradily cestu a ukázali mi přťavé muzeum Musée de la Vie romantique, věnující se např. spisovateli Georgi Sandovi. Já ho bohužel neznal. To muzeum byl takový malý dům s různými předměty určité doby a s obrazy. Mě moc nenadchlo, spíš se mi líbil rozhovor s těmi starými dámami. Jedna na mě mermomocí chtěla mluvit německy. Z nějakého důvodu si myslela, že já jistě umím německy a chtěla svou znalost jazyka prodat i za cenu, že jsem jí říkal, že i když jí to možná bude znít neuvěřitelně, tak je pro mě lepší francouzština než němčina. Ta druhá kdysi pracovala v televizi. Velice chválila naši výbornou režisérku Šitylovou. Zнала totiž naši kinematografii obzvláště v 70. letech. Nevím, jestli Věra Chytilová mohla točit zrovna v 70. letech, nicméně režisérka je to rozhodně vynikající.

Potom jsem to vzal přes ulici Lepic k Sacré Coeur. Nafotil nějaké snímky malířů zabraných do svého díla na Place du Tertre a taky jednoho kontrabasistu, který tam hrál. Toho já už znám. Na stejném místě jsem ho viděl i vloni na jaře!

Navštívil jsem nejen katedrálu Sacré Coeur, ale i kostel sv. Petra (st. Pierre) hned vedle. Na Montmartru jsem ještě zašel do místního muzea. Tam byly k vidění obrázky Montmartru v minulých stoletích a co bylo zajímavé a hezké byly především staré plakáty uvádějící známé podniky, a představení. Ve skutečnosti musím ale říct, že mi připadá lepší si Montmartre projít, prohlídnout si, jaké plakáty se prodávají v obchůdkách (jsou to skoro ty samé) a třeba se raději objednat do kabaretu Lapin Agile, ve kterém jsem toho pochytil o Montmartru mnohem víc než v muzeu.

Pak už jsem sešel dolů a trochu popojel metrem. V centru jsem vystoupil na Les Halles, kde jsem navštívil velikánský kostel sv. Eustacha. Za chvíli jsem už měl sraz s kolegou Slávkem z Polska. Navštívili jsme spolu Arabský institut. Je to vysoká budova u Seiny řekněme zhruba na úrovni Bastily a přes řeku. V institutu se nachází muzeum, knihovna, ... Lze vyjet do posledního patra, odkud je hezká vyhlídka na město.

Pak jsme se prošli po městě, zastavili jsme se i v Notredamské katedrále, kde jsme si poslechli kousek mše. Obdivoval jsem, jaký tam mají sbor, který při mši zpíval. Profesionální pěvkyně! Taký jsem si za dnešek všímal, jaké mají ve Francii betlémy, tedy jesličky (la crèche). Přeci jen jsem navštívil za sobotu už nejméně tři kostely. A ve všech byly jesličky navzájem podobné, ale velice odlišné od těch našich. Postavičky byly velikánské a takové jednoduché. Nebyly tak precizně vyřezávané, jak u nás. Navíc Ježíškovi přicházeli přát většinou jen tři králové. Samozřejmě tam byli Marie, Josef, oslík, koník, ale třeba nejvýše jedna ovečka. Zase ty postavičky byly barevné a velké, že se třeba určitě musely líbit i malým dětem a navíc v tom moc neměli zmatek, kolik že se to tam pohybuje lidí.

V Mufatardí ulici jsme si dali pivo a šli do malého ochotnického divadýlka Théâtre de Fortune na rue Bobillot, kousek od Place d'Italie. Dávali tam představení - v podstatě takové rozkousičkované vtipné scénky. Bylo to docela hezké. Slávek tam nebyl do konce, já to vydržel, i když se vyskytly i takové scénky, ze kterých jsem bohužel vůbec nepochopil, oč tam šlo. Na druhou stranu to bylo výborné jazykové cvičení. Přece jen, kde je možno uslyšet lépe vyslovovanou francouzštinu než v divadle?

V neděli bylo v Paříži nádherně. Svítlo sluníčko a mě napadlo, že bych mohl nafotit nějaké fotky v ulicích a pak zajít na výstavu do Oranžerie v Tularejských zahradách. Říká se přece, že Monetovy lekníny jsou nejhezčí, když na ně svítí přirozené sluneční světlo. Proto je přece malíř instaloval právě do Oranžerie s prosklenými stropy.

Jak jsem myslel, tak jsem udělal. Nafotil irské hudebníky (kontrabas, kytara, saxofon), kteří překvapivě zpívali anglicky. Stál jsem a docela dlouho poslouchal jejich jazyk. Jak příjemné, když chvíli rozumím téměř každému slůvku! U Pompidouva centra jsem se snažil zachytit tu hezkou fontánu, co je hned vedle. A potom zase nějakého hudebníka na velkém nádvoří před vchodem do tohoto muzea moderního umění. Tentokrát to byl indián, který na kytaru hrál nejrůznější pecky, od Beatles, přes Simona a Garfunkela až ke Stone-ům. Toho jsem zkusil zabrat i s dítětem, které mu hodilo nějakou minci a od Indiána dostalo hrkátko a mohlo ho doprovázet. To bylo perfektní!

Pak to byla ta Oranžerie, kde se mi moc líbily sbírky vystavované dole. Samozřejmě impresionistické obrazy, ale taky pár obrazů "modernistů" jako např. Henry Matisse, nebo Pablo Picasso, který se postupně možná stane mým oblíbencem. Od návštěvy krátkodobé výstavy "Dora Maar", která se konala vloni v Picassově muzeu v Paříži na něj už asi nedám dopustit.

Nakonec jsem se vydal do Bois de Boulogne, kde se mi podařilo najít La Grand Cascade a potom už za šera šel kolem velkých jezírek. Lesík sám o sobě večer nebezpečně nevypadal. Jenom na jednom místě postávalo asi pět prostitutek. Nevím, kam by si své zákazníky odvedly, ale byly tam. Jedna z nich, ač s dlouhými vlasy na blond, ale asi to nebyla ona, spíš on. Teda raději jsem se to nesnažil příliš zjišťovat, šel jsem si za svýma vodopádama. Jinak podivnými individui se to začínalo hemžit spíš až mimo lesík, podél cesty, už kousíček od metra Porte Dauphine. Já se naštěstí bez problému dostal na metro.

Aby tomu nebylo dost, zajel jsem ještě naproti Notredamu přes řeku do knihkupectví

Shakespeare & Company. Prodávají se tam tisíce anglicky psaných knih. A jak jsem se dozvěděl z jednoho hezkého novinářského průvodce Paříží, lze v obchůdku vyjít do prvního poschodí, kde je další velká spousta knih, ale ty už nejsou na prodej. Kromě knih jsou tam kanape, na kterých si tyto knihy můžete pročítat. Chtěl jsem to ověřit a opravdu tam byly. Knyhy i kanape! Jinak pro zajímavost. Otevírací doba: denně 12am – 12pm. A dokonce tam je zítra v sedm autorské čtení nějakých básní.

Já už se po tomto bohatém víkendu taky odeberu na kanape, ale u sebe na pokoji.

Z Paříže zdraví Radek